

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.328/2010/ 21. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év március hó 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év május hó 5. napján kelt 2.B.168/2010/27. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt 3 rb. zsarolás büntetteként értékelt cselekményeket 3 rb. rablás büntettének (2 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés c) pont - 1/b., 3. tényállási pont -, 1 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés d) pont - 2. tényállási pont-) minősíti.

A vádlott fegyházbüntetését 7 (hét) év és 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 8 (nyolc) évre súlyosítja.

A vádlottat 440.365,- (négy száznegyvenezer-háromszázhatvanöt) Ft vagyonek kobzásra is ítéli.

A Magyar Posta Zrt. magánfél részére fizetendő kártérítés összege helyesen 1. 672.785,- Ft (egymillió - hatszázhetvenkettőezer-hétszáznyolcvanöt), a 2008. év szeptember hó 5. napjától kezdődő kamatfizetéssel érintett részösszeg helyesen 879.970,- (nyolcszázhetvenkilencezer- kilencszázhatven) Ft, az államnak fizetendő illeték összege 10.037,- (tízezer-harminchét) Ft.

Az állam terhén maradó **bűnügyi költség** 15.660,- (tizenötezer-hatszázhatvan) Ft.

A vádlott budapesti tartózkodási helyének feltüntetését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 11.430,- (tizenegyezer - négyszázharminc) Ft bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés b) pontja, a Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés c) pontja, valamint 3 rb. zsarolás büntetében (Btk. 323. § (1) bekezdés, a Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés b) pontja) ezért halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, a Magyar Posta Zrt. magánfél által előreterjesztett polgári jogi igényt érdemben bírálta el, határozott a bűnügyi költség viseléséről.

A vádlottat az ellene emelt személyi szabadság megsértése büntetékének (Btk. 175. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja) vádja alól felmentette.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a felmentő rendelkezés ellen bűnösség megállapítása érdekében, továbbá téves minősítés miatt és a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője téves minősítés miatt, enyhítésért, továbbá a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításáért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 391/2010/3-II. átiratában az ügyészi fellebbezést a minősítésre és a súlyosításra vonatkozó részben fenntartotta, a vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vont, és azok mérlegelésével nagyobb részben hibamentes tényállást állapított meg. Azt annyiban tartotta kiegészítendőnek, hogy a I. pontnál - ahol a cselekményt a vádlott rövid időszakon belül ugyanazon postahivatal sérelmére követte el - az első esetben Tanú1 (1/a. pont), második alaklommal Tanú2 (1/b. pont) postai alkalmazottakkal szemben alkalmazott fenyegetést. A vádlott a cselekményeket lényegében beismerte, a kárértéket nem vitatta. A beismerő vallomást tanúvallomások, felismerések, Góbor Albin és Góbor Kitti írásszakértők véleménye, a vegyészszakértői vélemény (1. és 4. pontnál) az ujjnyomszakértő véleménye (1/b. pont) alátámasztotta. Ahol a bíróság a vádlotti vallomástól eltérő ténymegállapításokat tett, a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg, mely logikai hibáktól mentes, részletes és megalapozott. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a minősítés azonban részben téves. A bíróság azonos motívumból fakadó, a kívülágban azonos módon megjelenő magatartásokat

bontott ketté azon az alapon, hogy szubjektív megítélése szerint melyik elkövetési mód volt akaratbénító és melyik akarathajlító. Az ítélet 11. oldal 5. bekezdésében a bíróság utal valamennyi banki és postai dolgozó által említett szervezett képzésre, amelynek során a posta vagy bankrabláskor tanúsítandó magatartásról oktatták ki őket. Az azonban közismert, hogy az emberek adott szituációra reagálása, lélekjelenléte, pánikja egyénenként különböző, a cselekmény minősítése nem függhet attól, hogy adott egység dolgozója a konkrét szituációra hogyan reagált, próbált-e ellenállást tanúsítani vagy sem. Az 1/a., 1/b., 3. és 4. pontokban az ítéleti tényállás szerint a vádlott az átadott cédulával egyértelműen tudomására hozta a pénzügyintézet alkalmazottjának, hogy pénzt követel és rá közről fegyvernek látszó tárgyat fogott. A 2. tényállási pontban is azt állapította meg, hogy a vádlott a kabátzsebében tartott kezével elhitette az alkalmazottal, hogy fegyvert fog rá. Ilyen esetben a pénz átadására irányuló közvetlen fenyegetés minden további kijelentés vagy egyéb magatartás nélkül befejezett, annak verbális megerősítése legfeljebb a közvetlen fenyegetés további elmélyítését szolgálhatja. Ténykérdés, hogy a fenyegetést követően minden esetben közvetlenül megtörtént a pénz átadása, amely szintén a rablási elkövetési mód sajátossága. Mindezek alapján a vádlott cselekményeit valamennyi esetben a rablás tényállásának keretei között kell értékelni. Erdemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 4. pontnál a személyi szabadság megsértésének bűncselekménye - a szükséges idő és térbeli elkülönültség fennálltának hiányában - nem valósult meg. Miután azonban a cselekmény ténybelileg megtörtént, azt a tettazonosság keretei között kellett volna megítélni. A vádlottnak az egyébként büntetőjogi tényállásba ütköző magatartása beleolvad a minősített rablás cselekményébe, így önállóan nem értékelhető, azonban felmentő rendelkezésnek nincs helye.

A vádlott cselekményeit helyesen 1 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős értékre fegyveresen elkövetett rablás büntettének (4. pont), 3 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő fegyveresen, közfeladatott ellátó személy ellen elkövetett rablás büntettének (1/a., 1/b. és 3.pont), valamint 1 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő közfeladatott ellátó személy ellen elkövetett rablás büntettének (2. pont) kérte minősíteni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel a minősítés körében egyetértett.

Az ügyészi átirat tartalma szerint a bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket nagyobb részben helyesen jelölte meg, további súlyosító körülmény, hogy a cselekmény részben több minősítő körülmény folytán is súlyosabban minősül. A büntetés mértékének meghatározásánál a bíróság a bűnösségi körülményeket nem megfelelő súllyal értékelte a pénzügyintézetek sérelmére sorozatszerűen elkövetett minősített rablási cselekmények esetében, a törvényi büntetési tétel középértéke körüli fegyházbüntetés, és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás szükséges a büntetési célok eléréséhez. Az ítélet megváltoztatására, a tényállás kiegészítésére, a minősítés módosítására, a felmentő rendelkezés mellőzésére, a fő és mellékbüntetés tartamának felemelésére, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott írásbeli beadványában megbánásának adott hangot, rossz döntéséből tanult a büntetés-végrehajtási intézetben eltöltött idő alatt, 12 alkalommal részesült jó magaviselete, munkája miatt dicséretben, testépítéssel és könyvírással foglalkozik. Csatolta a könyvkiadó vezetője véleményét megjelentett írásairól. Megváltozott életszemlélete, gyermeke fájo hiánya miatt enyhébb büntetés kiszabását kérte.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli beadványában foglaltakat fenntartotta.

A védő perbeszédében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a cselekményeket, a bíróság az ügyészi állásponttól eltérően nem szubjektíven döntötte el, hogy a vádlott által megvalósított cselekmények mely esetben voltak akaratot hajlító vagy bénító fenyegetést tartalmazó magatartások, a tanúk közléseire támaszkodott. Eseti döntések születtek abban a körben, hogy az erőszak, illetve az élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetés lenyűgöző hatását mindenkor a sértett oldaláról kell vizsgálni. A postán oktatják az alkalmazottakat arra, hogyha bárki bármilyen módon pénzt kér tőlük, az rablás, a pénzt oda kell adniuk. Az alkalmazottak saját szerepüket felértékelve adták elő utólag, mely nem róható a vádlott terhére. Hibás ugyanakkor az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a vádlott fegyveresen követte el a két rablási cselekményt. A tanúk részben megfelelési kényszer, részben nyomás hatására nyilatkoztak úgy, hogy milyen tárgyat véltek felfedezni a vádlottnál, az a tény, hogy nem mutatja mindkét üres kezét, hanem az egyik takarásban van, illetve fog valamit, de nem mutatja, hogy mit, nem alapozza meg a fegyveres elkövetés megállapíthatóságát. A polgári jogi igény körében a Magyar Posta Zrt. sértett számtani problémáit nem lehet a vádlott terhére róni, többször változott a hiányzó összeg mértéke. A pénztárhiányért nem tehető felelőssé a vádlott, az elszámolásról nincs bizonyíték. A sértett bemondása alapján a kár összegének megállapítása nem történhet meg. A minősítés körében a két rablási cselekmény vonatkozásában a fegyveres elkövetés mellőzését látta indokoltnak, valamint a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítását kérte. Másodlagosan a büntetés enyhítésére, a törvényi minimumhoz közeli tartamú szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását kérte.

A bejelentett ellentétes irányú fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat nagyobb részben betartotta. Észlelte ugyanakkor, hogy a Be. 117.§ és 288.§-ában írt, a vádlott kihallgatására vonatkozó eljárási szabályokat az elsőfokú bíróság nem tartotta szem előtt, amikor a vádlottat a büntetőjogi felelősség elismerése vagy tagadása kérdése körében még azt megelőzően megnyilatkoztatta, hogy őt a vallomásmegtagadás jogára figyelmeztette volna. Mindez azonban relatív eljárási szabálysértés, mely az ítéletet nem befolyásolta. Mindazonáltal az egységes ítélkezési gyakorlat megszilárdítása

érdekében rögzíteni szükséges, hogy a vádlott kihallgatásakor a terhelt személyazonosságának megállapítása, a Be. 117.§ (1) bekezdésében írt személyi adatokat rögzítése után kell nyilatkoztatni a vádlottat abban a körben, hogy a vádat megértette-e, ezt követi a hallgatás jogára, vallomástételi lehetőségére és a kapcsolódó jogkövetkezményekre, a Be. 288.§ (3) bekezdésében írt jogokra történő figyelmeztetés. Majd a vádlott nyilatkozik, hogy megértette-e figyelmeztetést, kíván-e vallomást tenni, ha vallomást tesz, a bíróság figyelmezteti, hogy vallomásaiban más bűncselekmény elkövetésével nem vádolhat. (Be. 117.§ (4) bekezdés) Ez után a figyelmeztetés után a törvény lehetővé teszi, hogy a vádlott röviden kifejtse a váddal kapcsolatos álláspontját, a védelem érdekében milyen bizonyítás folytatását indítványozza.

A vallomástétel jogával élő vádlottat nyilatkoztatni kell, hogy bűnösnek érzi-e magát vagy sem. Mindezt követi érdemi kihallgatása (személyi körülmények, cselekmény). Ha a vádlott megtagadja a vallomástételt, nem köteles érdemben reflektálni a vádra és nem kell nyilatkoznia büntetőjogi felelősség kérdésében sem.

Ezen túlmenően eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a perbeszédben elhangzott ügyészi vádkiterjesztést követően (Btk. 175.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja szerint aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértése büntette) a következő tárgyaláson nem nyitotta meg ismételten a bizonyítási eljárást, és a vádlottat nem nyilatkoztatta meg e bűncselekménnyel kapcsolatban. A vádlott és védő az ügyészi perbeszédet követően együttesen kérték a tárgyalás elnapolását a védekezésre felkészülés érdekében. Ezen eljárási szabálysértésnek ugyanakkor az ügy megítélésére lényeges kihatása nincs, mert a módosított tartalommal fenntartott ügyészi fellebbezés kapcsán a vádkiterjesztés tárgyát képező bűncselekmény vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 348.§ (2) bekezdése alapján nem bírálható felül.

Az elsőfokú bíróság messzemenőig eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a fent írtaktól eltekintve a vádlott és a tanúk figyelmeztetése törvényes volt, a szükséges szembesítések megtörténtek. Eljárás anyagává tette a bíróság a releváns okirati bizonyítékokat, így a feljelentéseket, rendőri jelentéseket, helyszíni szemle jegyzőkönyveket, pénztárbizonylatokat, valutavételi számfeltéti bizonylatokat, lefoglalás elrendeléséről és megszüntetéséről szóló határozatokat, szakértői véleményeket is.

Az elsőfokú bíróság az ügy megítélése szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot beszerzett, azokat egyenként és egymással egybevetve értékelte, a bizonyítékok értékeléséről ítélete 5. oldalának 7. bekezdésétől 10. oldal 4. bekezdéséig számot adott. A megállapított tényállás túlnyomozó részt hiánytalan, azonban a sértettek személyének megjelölése és a 4. pontban a teljes elkövetési magatartás meghatározása körében hiányos (Be. 351.§ (2) bekezdés b./ pont), ezért részben megalapozatlan.

A megalapozatlanság az iratok tartalma és logikai következtetés útján kiküszöbölhető volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alkalmazásával a tényállást a következőkkel egészítette ki:

A vádlott az 1/a. tényállási pont kapcsán **Tanú1**, az 1/b. tényállási pont vonatkozásában **Tanú2**, a 2. tényállás esetében **Tanú3**, a 3. tényállás tekintetében **Tanú4**, míg a 4. tényállást illetően **Tanú5** sérelmére valósított meg élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetést.

A 4. tényállási pontnál az elkövetés ideje az elsőfokú bíróság által rögzített 11:45 körüli időpont helyett pontosan behatárolható, **11:35-11:39 közötti időszak**.

A 3. bekezdés utolsó mondata kiegészítendő azzal, hogy a **fegyver hatásának látványára** a felszólításnak megfelelően a banki alkalmazott 20,10 és 5 ezres forintos címleteket, majd ezek bepakolását követően nagyobb euró címleteket is a szatyorba tett.

Az így kiegészített, pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Fővárosi Bíróság indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, a védői érvelés kapcsán ki kell térni arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva elvetette a vádlott előadását a 4-5 kulcsból álló kulcscsomóra, mint fegyverrel összekeverhető tárgyra vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság által rablásként értékelt 2 cselekmény vonatkozásában (1/a. és 4. tényállási pontok) Tanú1 és Tanú5 sértettek előadása alapján állapította meg, hogy a vádlott fegyvernek látszó tárggyal a kezében lépett a pénztárhoz, és szólította fel az alkalmazottakat a pénz átadására, akik ennek hatására cselekedtek.

A védő által hivatkozott túlzás, megfelelési kényszer, nyomás a tanúk vallomásaiban nem volt felismerhető. Az sem, hogy egy nem mutatott, vagy eltakart kézből vontak le pontatlan következtetést.

Az elsőfokú bíróság indokolásában (9. oldal 3. bekezdésétől) számot adott arról is, hogy a kárösszeget az egyes tényállási pontok kapcsán milyen bizonyítékok alapján állapította meg, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A védő által hivatkozott esetleges pénztárhiány vádlottra terhelésére nem merült fel adat, az azonnal elvégzett rovancsolások eredményének okirati bejelentésében a bíróságnak nem kellett kételkedni, a vádlott sem vitatta az okozott kár összegét.

A megalapozottan megállapított tényekből az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére valamennyi cselekmény vonatkozásában, az 1/b., 2., 3. tényállási ponthoz tartozó cselekmények minősítése azonban nem törvényes.

Az elsőfokú bíróság ítélete 11. oldalán kifejtettek szerint a minősítés körében azt tartotta relevánsnak, a zsarolás és rablás bűncselekménye vonatkozásában az elhatárolás alapjának, hogy a postai/banki alkalmazottakat érte-e a vádlott részéről

olyan élet és testi épség elleni közvetlen fenyegetés, vagy a vádlott erőszakos fellépése olyan súlyos hátrány kilátásba helyezését jelentette-e, amely alkalmas volt arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen, azaz a vádlott magatartása akaratot bénító vagy hajlító volt-e.

E körben vizsgálta a cselekményeket, és a sértettek ellenálló képességét.

Álláspontja az 1/b. tényállási pont vonatkozásában Tanú2, a 3. tényállási pont esetében Tanú4 vonatkozásában az volt, hogy a sértettek akaratát a vádlott részéről tanúsított komoly félelem kiváltására alkalmas fenyegetés nem bénította, mert a munkáltató által bankrablások esetére szervezett képzésen tanultakat jól alkalmazva lélekjelenlétüket, cselekvési szabadságukat megőrizték. Tanú2 valótlannal azt állította a vádlottnak, hogy nem tudja kinyitni a széfet, amelyből további pénzösszeget adhatott volna a vádlottnak, Tanú4 pedig sikertelen időhúzást követően egyszerűen megtagadta, hogy nagyobb címletű pénzhez is hozzájuttassa a vádlottat, majd otthagya őt az ablaknál, segítséget hívott.

Az erőszak, fenyegetés komolysága általuk összevetésre került a munkáltatót érő hátránnyal. Ennek megfelelően cselekedtek, azaz a rablási fenyegetés szigorúbb kritériumai nem valósultak meg. Tanú3 sérelmére elkövetett 2. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában a fenyegető tartalmú cédulán megjelenő fenyegetés ugyan akaratbénító volt, de nem közvetlen, hiszen a vádlott későbbi és feltételhez kötött élet elleni fenyegetést helyezett kilátásba, fegyvernek látszó tárgyat nem vett elő, fenyegető kijelentést nem tett.

Ezen indokolással szemben az elsőfokú bíróság valamennyi tényállási pont vonatkozásában a tények között azt rögzíti, hogy

1/a.) a fenyegetés és a fegyver látványának hatására...

1/b.) a fenyegetés és a fegyver látványának hatására...

2.) a fenyegetés hatására...

3.) a fenyegetés és fegyver látványának hatására...

4.) a fegyvernek látszó tárgy és felszólítás **hatására a postai/banki alkalmazottak a vádlottnak pénzt adtak át.**

A ténymegállapítások azt tükrözik, hogy a postai/banki alkalmazottak a pénz átadására irányuló élet, testi épség elleni fenyegetést olyannyira akaratot bénítónak élték meg, hogy azonnal cselekedtek hatására és átadták a kért pénzt. Rá kell mutatni arra is, hogy az oktatás bankrablás esetére vonatkozik, azaz az alkalmazottak azt tanulják, miként kell már bekövetkezett rablás esetén viselkedniük, nem pedig egyéni tűrőképességük mérvadó annak megítélésénél, hogy bénította vagy hajlította-e akaratukat a vádlotti fenyegetés.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott BH 1991/339. számú jogeset valóban arra utal, hogy a sértett oldaláról kell vizsgálni, hogy az erőszak, illetve élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetés lenyűgöző hatású-e. A jogeset faluban egyedül élő idős sértett és vasrudat tartó, megöléssel fenyegető, pénzét követelő elkövető aspektusában vizsgálja a kvalifikált erőszak fennállását.

A felülbírálat tárgyát képező ügyben az elsőfokú bíróság tényként állapította meg az 1/b, 2. és 3. tényállási pont tekintetében, hogy a hátrahagyott írásbeli felszólítások szövegezése félreérthetetlenül tartalmazta azt, hogy a vádlottnál fegyver van.

Tanú1, Tanú2, Tanú4, Tanú5 következetesen vallott atekintetben, hogy a vádlott rájuk irányította az általuk pisztolynak gondolt tárgyat. Tanú3-al sikerült a vádlottnak elhitetnie, hogy fegyvert fog rá. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a cselekmények minősítésénél azt, hogy a lőfegyver az élet kioltására alkalmas eszköz. Használatának kilátásba helyezésével az élet, testi épség sértésének azonnali bekövetkezésével kell számolni. Ezen kockázat vállalása vagyontárgy megtartása, kárenyhítés érdekében banki/postai alkalmazottól nem várható el. Ezért az a vádlotti magatartás, hogy az alkalmazottakra fegyvert fogott, konkrét fenyegetés elhangzása nélkül is akaratbénító, lenyűgöző hatású, ebből következően az ilyen elkövetési mód nem zsarolást, hanem rablást valósít meg. (BH 1995/383. számú jogeset)

Valamennyi tényállás esetében a fenyegetést követően megtörtént a pénz átadása is.

Foglalkozni szükséges a fenyegetés közvetlenségével is, mert az elsőfokú bíróság a 2. tényállási pont vonatkozásában a cselekményt azért minősítette zsarolásnak, mert a nem tartotta közvetlennek a fenyegetést.

A rablási fenyegetés a legsúlyosabb hátrányt helyezi kilátásba (élet és testi épség elleni), és közvetlen, ami azt jelenti, hogy címzettje a helyszínen tartózkodik, és a fenyegetettnek számolnia kell a kilátásba helyezett hátrány nyombani bekövetkezésével arra az esetre, ha nem engedelmeskedik.

A pisztoly van nálam, ne hősködj, amíg ki nem mentem, ne kiabálj, mert egy nap kileslek és kinyírlak szövegtartalom a másodfokú bíróság megítélése szerint mindkét kritériumnak megfelel. A pisztoly van nálam kifejezés önmagában elégséges a kilátásba helyezett hátrány azonnali bekövetkezése lehetőségének megállapítására, hiszen nem tudható, hogy azt az elkövető mikor, milyen módon fogja használni. A későbbi kilesésre, kinyírásra vonatkozó megjegyzés már a kiabálásra, segítségkérés esetére vonatkozó hátrány, az alkalmazott nyilvánvalóan nem azt mérlegeli a pisztollyal fenyegetés esetén, hogy azonnal vagy csak később fogják lelőni. A minősítés ennek megfelelően nem függhet ezen értelmezéstől.

A vádlott terhére rótt 3 rb. zsarolás büntetteként értékelt cselekmények helyesen 3 rb. rablás büntettének (2 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés c) pont - 1/b., 3. tényállási pont -, 1 rb. a Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés d) pont - 2. tényállási pont-) minősülnek.

Osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon érvelését is, mely szerint a személyi szabadság megsértése bűncselekmény vonatkozásában a tettazonosság folytán külön felmentő rendelkezés meghozatalának nem lett volna helye. Ugyanakkor a szűkebb körben fenntartott ügyészi fellebbezés miatt a másodfokú bíróság e felmentő rendelkezést már nem érinthette (Be. 348.§ (2) bekezdése), ezért az ügyészi indítványnak e tekintetben helyt adni nem tudott.

Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság minősítésével egyetértett. Helytálló a minősítés körében kifejtett azon álláspont, hogy a fegyveres elkövetés megállapíthatóságához elegendő a lőfegyver utánzatával fenyegetve történő elkövetés, ehelyütt a védői érvelést nem osztotta. Helyesen hivatkozott arra is az elsőfokú bíróság, hogy a postai alkalmazottak közfeladatot ellátó személynek minősülnek.

Törvényesen utalt arra, hogy a Magyar Posta Zrt. sérelmére elkövetett cselekmények nem tartoznak a folytatóság egységébe, mert bár rövid idő alatt többször azonos jogi személy vagyoni érdekeit sértve valósult meg a cselekmény, az egyes cselekmények kapcsán a fenyegetést különböző természetes személyek sérelmére alkalmazta a vádlott, ezért halmazat jött létre.

A bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket nagyobb részben felsorolta. További súlyosító körülmény, hogy a vádlott cselekménye részben több minősítő körülmény folytán is súlyosabban minősül.

Ezen további nyomatékos súlyosító körülmény figyelembevételével - még a vádlotti beismerés mellett is, melynek nyomatéka amiatt, hogy feltárónak nem nevezhető, és csupán a negyedik kihallgatás alkalmával történt kisebb - a kiszabott fő és mellékbüntetés súlyosítása indokolt, mert azok nem fejezik ki a vádlott cselekményeinek tényleges tárgyi súlyát és alanyi bűnösségének fokát.

Mindezért a másodfokú bíróság a főbüntetés mértékét 7 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 8 évre súlyosította.

A Btk. 77/B.§ (1) bekezdés a.) pontja szerint vagyonekobjazást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, melyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett, az (5) bekezdés a.) pontja kimondja, hogy nem rendelhető el arra a vagyonra, amely a büntetőeljárás során érvényesített polgári jogi igény fedezetéül szolgál.

A Btk. 77/C.§ (1) bekezdés a.) pontja szerint a vagyonekobjazást pénzösszegben kifejezve kell elrendelni, ha a vagyon már nem lelhető fel.

A 69/2008. BK vélemény II. pontja szerint ha a bűnös úton elért vagyongyarapodás a polgári jogi igény megítélésével kimerül, nincs helye vagyonekobjazásnak, ha azonban a megítélt polgári jogi igény a vagyongyarapodásnak csak egy részét meríti ki, akkor a fennmaradó részre - az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén - vagyonekobjazást kell elrendelni. Tekintettel arra, hogy a 4. tényállási pontot érintően a meg nem térült kár összegére a Unicredit Bank Zrt. nem terjesztett elő polgári jogi igényt, 422.000 forint és 64 euró nem térült meg, a másodfokú bíróság ezen összeg erejéig a fenti törvényszöveg kötelező rendelkezése folytán a vádlottat vagyonekobjazásra is ítélte.

Helyesen bírálta el az elsőfokú bíróság a Magyar Posta Zrt. által előterjesztett polgári jogi igényt érdemben a védői okfejtéssel ellentétben, mert a Be. 335.§ (1) bekezdése szerint azt lehetőleg érdemben kell elbírálni. A kár összege valamennyi tényállási pont vonatkozásában pontosan megállapítható volt, a vádlott a kár összegét elismerte, az elbírálásnak akadálya nem volt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Magyar Posta Zrt. magánfél részére fizetendő kártérítés összegénél - bár a tényállásban helyesen szerepeltette - a polgári jogi igény 2008. év szeptember hó 5. napjától kezdődő kamatfizetéssel érintett részösszegét az eredi vád alapján helytelenül állapította meg. A helyes összeg 879.970,- (nyolcszázhetvenkilencezer- kilencszázhetven) Ft, melynek kapcsán a Magyar Posta Zrt. magánfél részére fizetendő teljes összeg, és az illeték összege is pontosításra szorult. A vádlott úgy nyilatkozott, hogy a kár összegét elismeri, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a 10%-os mértékű csökkentett illetéket is.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a bűnügyi költség körében akként, hogy 15.660 forint az állam terhén maradt, elmulasztotta ugyanakkor ezen összeg bűnügyi költségkénti megjelölését, melyet a másodfokú bíróság pótolta. (költségjegyzék 7. tétele, nyomozati iratok 35, és 883. oldala)

A vádlott budapesti tartózkodási helye időközben megszűnt, ezért annak feltüntetését a személyi részben mellőzni kellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a Be 361.§-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.99.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján a fegyházbüntetés tartamába beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült védői díjat a másodfokú bíróság a Be. 381.§(1) bekezdése alapján megállapította, viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte.

Az ítélet ellen a Be.386.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2012. év március hó 22. napján

Dr. Lassó Gábor sk..
Fatalin Judit sk..
Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2.B.168/2010/27.számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf. 328/2010/21. számú ítéletével eszközölt változtatással 2012. március hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke